

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Danmarks markedsmuligheder : 2. udgave

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

cod 1972

DET KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN
SMAATRYK-ÅRBJINGEN

Danmarks markedsmuligheder

2. udgave

**Fællesmarkedet.
Hvad er
fællesmarkedet?**

"Fællesmarkedet" er i Danmark den normale betegnelse for det vesteuropæiske samarbejde, hvortil Danmark nu har søgt om tilslutning.

I virkeligheden er der tale om tre fællesskaber, og den officielle titel er da også "De europæiske fællesskaber" (EF). De tre fællesskaber er det europæiske kul- og stål fællesskab (oprettet 1952), det europæiske økonomiske fællesskab (oprettet 1957) og det europæiske atomenergifællesskab (1957). Navnet "De Seks" kommer af de seks medlemslande: Frankrig, Italien, Vesttyskland, Holland, Belgien og Luxembourg. Andre foretrækker betegnelsen: "Rom-Unionen", hvilket skyldes, at traktaten om det europæiske økonomiske fællesskab blev indgået i Rom, og officielt er blevet betegnet Rom-traktaten.

De tre fællesskaber bygger på tre forskellige traktater, der oprindeligt er oprettet med hver sine institutioner. Fra den 1. juli 1967 blev fællesskabernes organer imidlertid sammensmeltet, og der findes nu kun et ministerråd og et udøvende organ - kommissionen - fælles for alle tre traktaters virksomhedsområde. Samtidig har man fælles parlament og domstol.

Sammensmeltningen den 1. juli 1967 af de tre fællesskabers organer er tænkt som et indledende skridt imod en sammensmeltning af selve traktaterne og hermed af fællesskaberne. Hvornår dette vil ske rent faktisk, er helt uvist, bl. a. fordi det vil kræve udarbejdelse af en helt ny traktattekst og tiltrædelse af denne fra alle medlemslandene.

**Formålet med
Fællesmarkedet:**

Ifølge Rom-traktatens formålsparagraf er formålet at opbygge grundlaget for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk".

**Sådan er
Fællesmarkedet
organiseret:**

Endvidere udtales det i traktaten, at "landene er besluttet på gennem fælles handling at sikre økonomiske og sociale fremskridt for deres land ved at ophæve de skranker, der opdeler Europa". I traktatens artikel 2 angives den opgave at oprette et Fællesmarked og gennem en gradvis samordning af medlemslandenes økonomiske politik at fremme en harmonisk udvikling af de forskellige former for økonomisk virksomhed i fællesskabet som helhed.

Ministerrådet, der er det øverste beslutende organ. Rådet består af en minister fra hvert af medlemslandenes regeringer. Rådet kan træffe beslutninger - i nogle tilfælde ved enstemmighed, i andre ved kvalificeret flertal og i nogle forhold ved simpelt flertal.

Kommissionen er et uafhængigt fællesskabsorgan, hvis vigtigste opgave er at varetage fællesskabets interesser ud fra en samlet vurdering. Kommissionen skal tage initiativer og stille forslag samt fungere som udøvende organ i EF og i dets forhold til tredie-lande. Kommissionen har i øjeblikket 9 medlemmer, som udpeges af medlemslandenes regeringer. Det udvidede fællesskabs kommission bliver på 14 medlemmer, der udpeges for 4 år fra den 1. januar 1973. Danmark får et medlem i kommissionen.

DOMSTOLEN skal sikre overholdelsen af fællesskabets lov og ret ved fortolkning og anvendelse af de europæiske traktater.

PARLAMENTET udpeges af de nationale parlamenter. Parlamentet har alene kontrollerende og rådgivende opgaver. I en rapport, som i april 1972 er forelagt kommissionen, foreslås parlamentets beføjelser imidlertid udvidet og styrket.

**De enkelte
landes
indflydelse:**

Bortset fra reglerne om gennemførelse af toldunion og afvikling af kvantitative restriktioner består Rom-traktaten fortrinsvis af rammebestemmelser. Det vil sige, at man pålægger kommissionen at fremkomme med forslag for rådet til gradvis gennemførelse af en fælles politik på en række områder, bl. a. konkurrenceregler, transport, skatter og afgifter, arbejdsmarkeds- og sociale forhold. Det er bl. a. dette pålæg til kommissionen om udarbejdelse af en fælles politik, som har været med til at skabe diskussion om graden af den politiske binding, der kan blive tale om ved medlemskab af Fællesmarkedet. Det er i denne forbindelse nødvendigt at erindre om Rom-traktatens artikel 236, som fastslår, at ændringer i selve traktaten "træder i kraft efter at være blevet ratificeret (godkendt) af alle medlemsstater i overensstemmelse med disses statsretslige regler". Dette vil sige, at ændringer i eller udvidelser af de overstatslige bestemmelser kræver tilslutning fra alle medlemslande.

I denne forbindelse bør også det såkaldte Luxembourg-forlig nævnes. I 1966 indgik De Seks dette forlig om det enkelte medlemslands ret til at anvende veto. Såfremt rådet skal træffe beslutning på et område, som berører et eller flere medlemslandes vitale interesser, skal man bestræbe sig på at finde en løsning, der kan tiltrædes af alle medlemslande. Frankrig fastslog som sin opfattelse, at drøftelserne skal fortsætte, indtil der opnås enstemmighed. På denne baggrund konstaterede De Seks, at der består meningsforskelle med hensyn til det, der skal ske, såfremt man ikke når til enighed. De var imidlertid enige om, at denne meningsforskel ikke hindrede, at fællesmarkedets virksom-

**Sådan fordeles
stemmerne:**

hed genoptoges i overensstemmelse med normal praksis. Siden er der ikke opstået konflikter inden for fællesmarkedet med hensyn til flertalsreglernes anvendelse, idet man har fortsat forhandlingerne, indtil enighed opnås. Under drøftelser mellem den franske præsident og den britiske premierminister har der hersket enighed om, at Luxembourg-forliget skulle opretholdes.

For så vidt angår afstemningsreglerne er den formelle hovedregel indeholdt i artikel 148, som fastslår, at medmindre andet er fastsat i traktaten, træffer rådet sine beslutninger med et flertal af sine stemmer, altså simpelt flertal.

Af bestemmelserne for de enkelte samarbejdsområder fremgår det imidlertid, at afgørelse ved simpelt flertal kun kan træffes i ganske få spørgsmål.

Overalt, hvor der er tale om væsentlige indgreb i medlemslandenes lovgivning eller praksis, kræves der enstemmighed eller kvalificeret flertal. I realiteten anvendes bestemmelserne om flertalsafgørelser ikke i det daglige arbejde.

I de tilfælde, hvor der ifølge traktaten kræves kvalificeret flertal, er der under forhandlingerne om udvidelsen af de europæiske fællesskaber opnået enighed om, at de enkelte landes stemmer skal tildeles følgende vægt:

Tyskland 10
Frankrig 10
Italien 10
England 10
Belgien 5
Holland 5
Irland 3
Norge 3
Danmark 3 og
Luxembourg 2

Der skal 43 stemmer til kvalificeret

**De foreløbige
resultater:**

flertal, hvilket betyder, at de fire store lande ikke tilsammen har kvalificeret majoritet. I visse tilfælde kræves tillige, at mindst 6 lande står bag forslaget.

Told og kvantitative restriktioner er fuldt afviklet mellem medlemslandene, ligesom der er gennemført en fælles told overfor ikke-medlemslande.

Indenfor landbrugssektoren er man nået længst med hensyn til at virkeliggøre den fælles politik. Den fælles landbrugsordnings første etape blev sat i kraft allerede i 1962.

**Forhandlinger om
medlemskab**

Ifølge Rom-traktatens artikel 237 kan enhver europæisk stat anmode om at blive medlem. Fire lande: England, Danmark, Norge og Irland har den 22. januar 1972 undertegnet en traktat med De Seks om tiltrædelse af EF. Seks andre lande: Sverige, Schweiz, Østrig, Finland, Portugal og Island forhandler alle om særlige ordninger med EF.

Bortset fra nogle overgangsordninger bliver der for industrivarer tale om arrangementer, der skaber et europæisk frihandelsområde omfattende EF og de tidligere EFTA-lande. Frihandelen mellem de nordiske lande på industriområdet opretholdes. Der kan dog blive tale om overgangsordninger for visse industrivarer. Dette afhænger af de endelige aftaler mellem EF og Sverige (og Finland).

**Topmødet i
oktober:**

Den 19.-21. oktober 1972 - d.v.s. efter den danske folkeafstemning - afholdes et møde mellem statscheferne i de europæiske lande, hvor en række spørgsmål, som berører fremtiden, vil blive sat på dagsordenen. Det gælder det økonomiske og monetære samarbejde, industripolitik, teknologi, miljø-

**Økonomisk og
monetært
samarbejde:**

beskyttelse, forholdet til omverdenen samt det udenrigspolitiske samarbejde.

Disse områder er ikke omfattet af Rom-traktaten, men må forventes at stå i forgrunden i samarbejdet mellem de europæiske lande i de kommende år.

I februar/marts 1971 vedtog EF's ministerråd en resolution vedrørende en gradvis gennemførelse af en økonomisk og monetær union inden for de europæiske fællesskaber, og den 20. marts 1972 vedtog rådet en resolution ifølge hvilken, der bl. a. skulle nedsættes en kommite, som skulle arbejde videre med de økonomisk/valutariske problemer.

Miljøbeskyttelse:

I forbindelse med bestræbelserne for at komme i gang med et samarbejde om industripolitik og teknologi har de europæiske fællesskaber i den senere tid interesseret sig for miljøbeskyttelse. I juli 1971 fremlagde kommissionen et skitseforslag til en politik for EF på miljøbeskyttelsesområdet. I sit oplæg gav kommissionen en kort beskrivelse af miljø- og forureningsproblemerne samt disses konsekvenser for de moderne industrisamfund. Der blev stillet forslag om et aktionsprogram for EF, og visse prioritetsområder blev trukket frem. Kommissionen har den 24. marts 1972 fremlagt et mere konkret forslag for ministerrådet med henblik på iværksættelse af et program på fællesskabsbasis til bekæmpelse af miljø- og forureningsproblemerne.

Kommissionens forslag har endnu ikke været behandlet i ministerrådet.

**Det
udenrigspolitiske
samarbejde**

Medlemslandene i de europæiske fællesskaber har gennem årene ved adskillige lejligheder drøftet mulighederne for at supplere det samarbejde, som finder sted under de tre grundlæggende trakta-

ter med et samarbejde på det udenrigspolitiske område. På grund af forskellige udenrigspolitiske opfattelser på en række områder og uenighed om formen for et eventuelt samarbejde har det vist sig vanskeligt at komme videre. Men på mødet i Haag i december 1969 besluttede de seks landes statschefer/regeringschefer at bede udenrigsministrene undersøge mulighederne for et nærmere samarbejde på dette område. Resultatet heraf blev den såkaldte Davignon-rapport fra en ekspertgruppe, som udenrigsministrene anmodede om at fremkomme med forslag til samarbejdet på det udenrigspolitiske område.

Davignon-rapporten blev godkendt af udenrigsministrene i oktober 1970. Beslutningen går i korthed ud på, at der som et første skridt etableres et samarbejde af konsultativ og informatorisk karakter om alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål mellem de seks medlemslande og de fire ansøgerlande. Der skal hvert halve år afholdes to møder. Disse er af uformel karakter, og der bliver ikke truffet forpligtende beslutninger. På topmødet skal man bl. a. drøfte spørgsmålet om eventuel oprettelse af et politisk sekretariat.

EFTA. Hvad er EFTA?

EFTA står for European Free Trade Association (Den europæiske frihandels sammenslutning).

Dette europæiske frihandelsområde - England, Danmark, Norge, Sverige, Østrig, Schweiz og Portugal - blev dannet i 1960 som en følge af sammenbruddet af forhandlingerne om et stort europæisk frihandelsområde, der foruden disse nævnte EFTA-lande også skulle have omfattet de seks Fællesmarkedslande. EFTA kaldes nu og da også for "De Syv", hvilket altså kommer af ovennævnte 7 oprindelseslande. I 1970

**Formålet
med EFTA:**

blev Island medlem af EFTA, og Finland blev på et tidligere tidspunkt tilknyttet EFTA som associeret medlem.

I modsætning til Fællesmarkedet er EFTA ikke en toldunion, men alene et frihandelsområde, hvor told og kvantitative restriktioner er afviklet mellem medlemslandene, medens det enkelte medlemsland har sin egen toldpolitiske handlefrihed over for udenforstående lande. I modsætning til Fællesmarkedet har EFTA alene karakter af et frihandelsområde for industrivarer. Det indgår i EFTA's målsætning, at sammen slutningen skal bidrage til etablering af et fælles europæisk marked, omfattende alle europæiske lande.

**EFTA's
organisation:**

EFTA har ikke en fælles politik med dertil knyttede institutioner. Der findes kun en institution - EFTA's råd. Grundreglen i EFTA er, at beslutninger, som pålægger medlemslandene forpligtelser, kræver enstemmighed.

**EFTA's
resultater:**

EFTA havde pr. 1. januar 1967 - bortset fra særbestemmelser for Portugal - fuldført afviklingen af de indbyrdes told- og handelsrestriktioner mellem de oprindelige syv medlemslande.

EFTA's dannelse medførte en betydelig udvidelse af den indbyrdes samhandel med industrivarer, medens den principielle enighed om landbrugssamhandel ikke har givet kontante resultater.

Med virkning fra 1. januar 1973 har England opsagt sit medlemsskab af EFTA, og de øvrige medlemslande overvejer i øjeblikket, hvorledes deres forhold til organisationen skal bringes til ophør. Under alle omstændigheder indtræder der derfor en ændret markedsituation ved årsskiftet.

**Den nordiske
samhandel:**

De nordiske lande forsøgte i 1950'erne at nå til enighed om oprettelsen af en nordisk toldunion. Dette mislykkedes, og først med tilslutningen til EFTA i 1960 opnåede man den nordiske frihandel, der i dag må siges at være et afgørende grundlag for de enkelte nordiske landes udenrigshandel, først og fremmest for industrivarer.

Nordisk Råd:

I 1952 blev Nordisk Råd oprettet. Selv om det ikke lykkedes at etablere en nordisk toldunion, så er der skridt for skridt - ikke mindst inden for rammerne af Nordisk Råd - i årene siden da udviklet et intimt nordisk samarbejde, som - foruden den gennem EFTA opnåede industrielle frihandel - også indebærer bestemmelser om bl. a. fælles arbejdsmarked og fælles bestemmelser vedrørende sociale nydelser. På flere områder er det nordiske samarbejde kommet længere end samarbejdet inden for Fællesmarkedet.

NORDEK:

I 1968 blev der, efter at bestræbelserne for at opnå samarbejde mellem EFTA-landene og Fællesmarkedet igen var brudt sammen, indledt forhandlinger mellem Danmark, Norge, Sverige og Finland om oprettelsen af en nordisk økonomisk union, byggende på en såkaldt NORDEK-traktat. Efter to års forhandlinger nåede man i februar 1970 på Nordisk Råds møde frem til en enig regeringsindstilling om oprettelsen af NORDEK-samarbejdet. Få dage efter denne fælles beslutning, meddelte Finland imidlertid, at man ikke så sig i stand til at underskrive og ratificere aftalen. Året efter på Nordisk Råds møde i København i februar 1971 meddelte de finske regeringsrepræsentanter, at Finland ikke længere var interesseret i oprettelsen af en økonomisk union.

**Danmarks
vej:**

Danmark, England, Irland og Norge har undertegnet en aftale om medlemskab af EF. Det er denne aftale, som skal til folkeafstemning den 2. oktober.

Af følgende tabeller over Danmarks eksport i 1971 fremgår det, hvorfor det for Danmark er betydningsfuldt, om vi kan optages som medlem sammen med England. En landbrugseksport på ca. 3 milliarder kroner årligt til England taler stærkt for, at Danmark og England ikke befinder sig i forskellige markedsområder.

Men også vor industrieksport til Norge og Sverige er vigtig. Den andrager ca. 6 milliarder kr.

EKSPORTEN I 1971: (i mill.kr.)			
	Landbrugs- varer (incl. konserver):	Industri- varer m.m.:	Ialt:
Norge-Sverige	560	5740	6300
England	2952	2206	5158
EFTA iøvrigt	198	1922	2120
EFTA	3710	9868	13578
Fællesm.	1648	4344	5992
Andre	2265	4924	7189
Tilsammen	7623	19136	26759
I pct. af pågældende varegruppe:			
	Landbrugs- varer (incl. konserver)	Industri- varer m.m.	Ialt:
Norge-Sverige	7	30	24
England	39	12	20
EFTA iøvrigt	3	10	8
EFTA	49	52	51
Fællesm.	22	23	22
Andre	30	26	27
Tilsammen	100	100	100
Når sammentællingen ikke passer i alle tilfælde, skyldes det afrundinger til hele procenter.			

EKSPORTEN I 1971: (i mill. kr.)				
	EFTA	Fællesm.	Andre	IALT
Animalske				
landbrugsvarer	3016	1221	786	5023
Konserver	444	65	1390	1899
Industrivarer	9378	3427	4633	17438
Andet	740	1279	380	2399
Ialt	13578	5992	7189	26759
I pct. af samlet eksport:				
	EFTA	Fællesm.	Andre	IALT
Animalske				
landbrugsvarer	11	5	3	19
Konserver	2	-	5	7
Industrivarer	35	13	17	65
Andet	3	5	1	9
Ialt	51	22	27	100
I pct. af pågældende varegruppe:				
	EFTA	Fællesm.	Andre	IALT
Animalske				
landbrugsvarer	60	24	16	100
Konserver	23	3	74	100
Industrivarer	54	20	26	100
Ialt	51	22	27	100
Når sammentællingen ikke passer i alle tilfælde, skyldes det afrundinger til hele procenter.				

**Hvis England
siger ja
og Danmark nej:**

Såfremt Danmark, England, Norge og Irland bliver medlemmer af EF, og alle de øvrige EFTA-lande opnår handelsarrangementer med EF, vil der fra 1. januar 1973 være oprettet et stort europæisk marked med 260 millioner mennesker og med frihandel for industrivarer.

Når England bliver medlem, opstår der væsentlige økonomiske følger for Danmark, hvis vi ikke samtidig skulle beslutte os for medlemskab. Engelsk medlemskab vil betyde, at EFTA ikke længere eksisterer. Hvilke handelsvilkår ville Danmark kunne få i forholdet til EF? Landbrugseksporten til England ville møde store vanskeligheder. Fællesmarkedets landbrugspolitiske mål har været og er fortsat at beskytte EF-landenes egen landbrugsproduktion. Det vil sige, at hvis England bliver medlem, må man forvente, at det engelske marked kommer ind under den samme beskyttelsespolitik som det øvrige Fællesmarked. Dermed er også den danske landbrugseksport til England på 3 milliarder kroner bragt i en ny og vanskelig situation.

Det er i dag ikke muligt nøjagtigt at opgøre, hvor store følger det vil få for dansk økonomi, hvis England bliver medlem og Danmark holder sig udenfor. Det grundlag, man har for vurderinger, er, at Danmark til England eksporterer for ca. 3 milliarder kroner og til de nuværende Fællesmarkedslande for ca. 1 milliard kroner landbrugsvarer om året. Ved engelsk medlemskab vil det således være en samlet eksport på ca. 4 milliarder kroner, der vil blive udsat for et udvidet Fællesmarkeds stærkt restriktive importpolitik over for landbrugsvarer.

**Jordlovs-
problemet:**

Ud over de ovenfor nævnte handelspolitiske problemer er der for Danmark et særligt jordlovsproblem at tage hensyn til i bedømmelsen af vor Fællesmarkeds-politik. Bliver Danmark medlem, underkastes vi automatisk Rom-traktatens bestemmelser om lige adgang til erhvervsetablering. Det vil igen sige, at der skal være lige adgang for indbyggere fra alle Fællesmarkedslande til at erhverve jord til erhvervsmæssig udnyttelse i Danmark.

Anderledes ligger det med jord, der ikke er til erhvervsmæssig udnyttelse, f. eks. sommerhusbebyggelser eller andre rekreative formål. Her vil der være mulighed for at følge den hidtidige danske praksis, at jord til privat udnyttelse ikke uden tilladelse kan erhverves af folk, der ikke har fast bopæl i Danmark. Imidlertid kan der opstå det problem, at indbyggere fra andre Fællesmarkeds-lande kan ønske at etablere en erhvervsmæssig udlejning af rekreative arealer, og i sådanne tilfælde vil Rom-traktatens bestemmelser om den lige adgang for alle Fællesmarkeds-indbyggere være gældende. Det er på denne baggrund, at folketinget har gennemført en jordlovgivning, der bl.a. tager sigte på at indføre en regulering af den erhvervsmæssige udnyttelse af rekreative arealer. En sådan lovgivning er nødvendig bl.a. fordi der i de nuværende Fællesmarkeds-lande - især i Vest-tyskland - fælder meget stramme bestemmelser for erhvervelse af jord. Uden en beskyttende lovgivning vil de beskedne danske rekreative arealer blive udsat for et stærkt pres. Der var bred enighed om disse jordlovsforslag under behandlingen i folketinget.

Derfor siger vi nej!

af redaktør,

folketingsmand Poul Overgaard Nielsen

Ja til dansk deltagelse

af fhv. statsminister,

folketingsmand Hilmar Baunsgaard

**Derfor siger
vi nej!**

Under Fællesmarkedsdebatten i Folketinget november 1970 sagde handelsminister Nyboe Andersen:

"Det er ikke muligt at give konkret svar på de mange spørgsmål, der rejses, om hvad fællesmarkeds-samarbejdet kan tænkes at føre med sig i de kommende årtier."

På et så spinkelt grundlag vil man altså låse Danmark fast til en stormagtsblok, som alle - tilhængere og modtandere - er enige om, at vi ikke kan løsrive os fra efter blot få års medlemskab.

Kunne Det radikale Venstre - eller de konservative eller Venstre - drømme om at underskrive en lignende kontrakt om "samarbejde" med Socialdemokratiet, bare for en kort årrække? Med den viden, at kun i begyndelsen kunne man modsætte sig Socialdemokratiets ønsker, men senere ville S-flertallet selv bestemme?

Nøjagtig en sådan kontrakt vil man have os til at underskrive med EF, og det "for ubegrænset tid"!

Og hvad er det, man prøver at lokke os med - og true os med?

Man lokker os først og fremmest med økonomisk gevinst, valutaandtjenning, klaring af betalingsbalance-underskuddet, dernæst bekæmpelse af forureningen og de multinationale selskaber og endelig indflydelse på udviklingen i Europa - hvor vi understreger, at vi vil noget ganske andet end alle de andre. Det er simpelthen uærligt, når Danmark tager en række forbehold, som hindrer virkeliggørelsen af det Europa, man priser så højt.

Men vore økonomer (Anders Ølgaard, Thorlund Jepsen, Erik Hoffmeyer m.fl.) fortæller os, at den økonomiske gevinst er kortvarig, på lidt længere sigt nedtrappes den, og ingen tør spå om,

hvad der derefter sker.

Valutaindtjeningen er tvivlsom, fordi landbrugets merfortjeneste medfører øget forbrug, så gevinsten "spises op".

Betalingsbalanceunderskuddet skal vi selv klare, indenfor eller udenfor, og det kræver under alle omstændigheder krasse foranstaltninger.

Bekæmpelsen af forureringen kræver heller ikke en snæver regional sammen-smeltning - tværtimod. Det er VILJEN i hvert enkelt land til samarbejde, der er afgørende, og det rækker langt ud over EF. Af 7 Østersø-stater er kun én medlem af EF.

De multinationale selskaber kan kun holdes i ave af fagbevægelsen gennem internationalt samarbejde, og også dette er uafhængigt af EF-medlemskab (se blot den splittede fagbevægelse i EF), og Danmarks indflydelse indenfor er simpelthen et latterligt argument for at binde os "på ubegrænset tid".

Man truer os med økonomisk katastrofe, hvis vi står udenfor. Men det passer jo ikke!

Tværtimod kan et øget omkostnings-niveau nedsætte dansk industris konkurrenceevne så alvorligt, at landbrugets merindtægt på 1 1/2 milliard bliver for småpenge at regne.

Og ved medlemskab fraskriver vi os en række politisk-økonomiske afværgeforanstaltninger, som vi hidtil har kunnet anvende, og som har gjort Danmark til et af de rigeste lande i verden.

F. eks. ville Socialdemokratiets 10% importafgift have været ulovlig i EF. Embedsmænd og domstole måtte nægte at rette sig efter regeringens lov, og Folketinget ville dermed være umyndiggjort. Det samme vil ske på en række

helt livsvigtige områder, der også direkte berører erhvervsliv og arbejdsmarked.

Til alt dette kommer så den udenrigs- og sikkerhedspolitiske binding, vi går ind i ved medlemskab af EF.

Danmark ønsker en åben verden.

EF er lukket og sigter først og fremmest mod egen magt, økonomisk, udenrigs- og sikkerhedspolitisk.

Danmark ønsker afspænding og fred.

EF skaber som stormagtsblok større spænding og fastlåser modsætningerne både mod øst og vest og imod syd.

Danmark ønsker gensidig nedrustning.

EF taler åbent om større militær magt, om EF-hær og europæiske atomvåben.

Danmark ønsker at fortsætte og udvide det nordiske samarbejde.

EF understreger, at Rom-traktaten og alle senere og fremtidige beslutninger går forud for alt andet samarbejde.

Og dette Europa skal altså tale "med én stemme".

Men det er netop MANGFOLDIGHEDEN af stemmer, verden har brug for.

Verden har ikke brug for stormagts-sammenslutninger for MAGTENS skyld.

Der er brug for samarbejde for FREDENS skyld.

Samarbejde med HELE verden.

Politik er at vælge.

Vælger vi galt med et "ja" den 2. oktober, fraskriver vi os for al fremtid retten til at vælge frit på en række afgørende samfundsområder. Og derfor siger modstanderne nej til dansk medlemskab af EF.

Poul Overgaard Nielsen

Ja til dansk deltagelse

I vælgerens vurdering af, om man ved folkeafstemningen bør stemme ja eller nej til Danmarks tilslutning til EF, er det væsentligt at fastholde det givne udgangspunkt: Hvad enten Danmark siger ja eller nej, vil vore økonomiske og politiske forhold ændre sig radikalt, når England fra nytår er blevet medlem. Det hænger bl.a. sammen med, at England stadig er Danmarks største kunde.

Ikke alene vor samhandel med England ændrer sig, men også det frihandels-samarbejde, de nordiske lande har haft med England og andre vesteuropæiske lande i EFTA, ændrer sig. Når England bliver medlem, eksisterer EFTA ikke længere. Det bliver således ikke alene landbrugets vilkår, der påvirkes af et ja eller nej, men afgørelsen får betydning også for dansk industri, idet man ikke kan tage det for givet, at vi automatisk opnår en frihandelsaftale med EF, HVIS vi siger nej.

Den opfattelse, at alt stort set vil fortsætte uændret, blot vi stemmer nej, er altså ikke holdbar. Spørgsmålet bliver herefter, om forandringerne bliver størst og mest gunstige eller ugunstige ved henholdsvis et ja eller et nej. Hvad de økonomiske følger angår, er der ingen tvivl: Danmark vil ved et nej få større økonomiske vanskeligheder end ved et ja. Der er uenighed om, hvor meget ringere vor økonomiske stilling bliver - men selvfølgelig kan vi klare også øgede økonomiske problemer, hvis vi selv vil.

Det afgørende må da blive en vurdering af de politiske følger af den ændrede europæiske situation. Påtager Danmark sig sådanne bindinger, at det medfører betænkeligheder? Svaret må blive et nej. Vil vi være med i et internationalt

samarbejde, medfører det hensyntagen til andre lande og en vis vilje til at deltage i fællesbeslutninger. EF har siden sin start i 1958 vist både vilje og evne til at formidle et samarbejde på en måde, som også små lande kan være tilfredse med.

Englands indmeldelse i EF betyder, at den fremtidige europæiske udvikling under alle omstændigheder afgørende vil blive bestemt af EF. Danmark må derfor vurdere sin interesse i at være med i dette europæiske samarbejde for derigennem at søge indflydelse på beslutningerne i Europa.

Vi har en geografisk placering, som gør, at de beslutninger, der træffes i Brüssel, vil påvirke Danmark såvel økonomisk som politisk, også selv om vi ikke er medlem. Derfor må det være rigtigt at søge sin indflydelse der, hvor afgørelserne træffes. Angsten for at vi, fordi vi er små, ingen indflydelse vil få, er ikke berettiget. Dels er Holland, Belgien og Luxembourgs tilværelse i EF et klart bevis for, at små lande *har* indflydelse, og dels ved vi fra alle øvrige internationale samarbejdsorganisationer, at vor indflydelse afhænger af evnen til at finde sammen med andre lande, der ligger os nær i opfattelse.

Det EF, vi skal tage stilling til, er et fællesskab med bl.a. Holland, Belgien, Luxembourg, Irland og Norge som medlemmer. Det er derfor indlysende, at der ikke er rimelig grund til at antage, at EF skulle sætte sig på de små lande. Tager man så yderligere i betragtning, at England også kommer med, så eksisterer der et selvfølgeligt grundlag for et samarbejde, der ikke ligger dansk tankegang fjernt.

Vi får altså mulighed for indflydelse ved at være med i et europæisk samarbejde, der kan føre videre til et endnu større internationalt samarbejde.

Til dette bør føjes, at det nordiske samarbejde, der har været så værdifuldt for Danmarks udvikling, ikke alene kan fortsætte, men også reelt udvides, hvis de nordiske lande selv ønsker det. Modstandere af dansk tilslutning til EF søger at skabe den opfattelse, at dansk medlemskab vil umuliggøre en fortsættelse af det nordiske samarbejde. Kendsgerningerne er, at de første forhandlinger med EF klart har dokumenteret, at ingen i EF ønsker nogen afbrydelse i det nordiske samarbejde. En fortsættelse og en udvidelse af det nordiske samarbejde afhænger alene af de nordiske landes egen vilje og indsats.

Modstandere søger ligeledes at skræmme ved at påstå, at der følger en sikkerhedspolitisk binding med et medlemskab. Kendsgerningerne er, at det sikkerhedspolitiske ikke er omfattet af Rom-traktaten og kun kan blive det, hvis ALLE medlemsstater giver tilslutning dertil. Det afhænger således ganske af Danmark selv, om vi ønsker at gå ind i et sådant sikkerhedspolitisk samarbejde.

Der er både økonomiske og politiske begrundelser for at stemme JA ved folkesfstemningen. Et dansk JA betyder det første skridt frem mod det store internationale samarbejde, som Vesteuropa har både forpligtelse til og interesse i.

Hilmar Baunsgaard

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk